

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

Η ΠΑΛΛΗΚΑΡΙΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΪΤΣΑΚΗ

Ο Καραϊσκάκης ήταν, ως γνωστόν, νόθος υιός ενός άρματολού του Βάλτου, Ίσκου ονομαζομένου, κι' επειδή ήταν μελαφρός και κοντός, ονομάστηκε υποκοριστικά Καραϊσκάκης.

Από μικρός ο Καραϊσκάκης, φύσις ανήσυχη κι' ανυπότακτη, περιέτρεχε τὰ βουνά και όταν έφτασε σε ηλικία δεκατέντε ετών, έγινε μέλος του άρματολικού σώματος του περιφημου άρματολού Κατσαντώνη. Στην άρχη μάλιστα προσελήφθη ως ψυχογιός, ένα είδος δηλαδή βοηθού για τη μεταφορά των τροφίμων και των όπλων των πολεμιστών.

Αυτό όμως δεν ικανοποιούσε διόλου τη φιλοδοξία του μικρού Καραϊσκάκη, ο οποίος, μιά μέρα, φύσει ορμητικός και αυθάδης καθώς ήταν, είπε στον άρχηγό τον:

— Ούρ!... Τό κατάλαβες που βαρέθηκα πειά να σου κουβαλώ τὰ σακιά και τίς πλώσες; Έγώ θέλω να με κάνης παλληκάρια σου, όχι να μ' έξης ακόμα ψυχογιό σου.

Ο Κατσαντώνης τον κίτταξε καλά-καλά και τέλος, χαμογελώντας, του είπε:

— Θά σε κάνω, όρέ, άμα δείξεις πως είσαι άξιος γι' αυτό!...

Ο Καραϊσκάκης δεν είχε τίποτα τη στιγμή εκείνη.

Σε λίγον καιρό όμως ο Κατσαντώνης συνεκρούσθη με τον στρατό του Άλη κι' άρνού έσκότισε κάμποσους Τούρκους, διάταξε να πάρουν την άσκητη μάχη και ν' ανέβουν στο βουνό. Τά παλληκάρια του ακολουθήσαν τη διαταγή του. Όταν όμως έπροχώρησαν άρκετά, άκουσαν νέους πυροβολισμούς προς τó μέρος όπου είχαν μείνει οι Τούρκοι. Μετρήθησαν τότε και βρέθηκαν ότι ήταν σωστοί. Τόν Καραϊσκάκη όμως τόν ξέχασαν έντελώς, όταν ο άδελφός του Κατσαντώνη, ο Λεπινιάτης, φωνάζει:

— Μορέ, ο Καραϊσκάκης λείπει!

Αυτός θά χτυπέται εκεί κάτω.

Πήγαν τότε στο πεδίο της μάχης, όπου βρήκαν πράγματι τόν Καραϊσκάκη ταπεινωμένον, να πολεμά μόνος του τούς Τούρκους. Είχε σκοτώσει δυό άπ' αυτούς κι' είχε αναγκάσει τούς άλλους να μη τολμούν να βγούν από τὰ ταμπούκα τους για να φύγουν.

Οι κλέφτες τούς έπετέθησαν τότε εκ νέου, και άρνού τούς έτρεψαν εις φυγήν, πήραν τόν Καραϊσκάκη κι' ανέβηκαν στο βουνό.

— Γιατί, όρέ γύριε, έμεινες εκεί κάτω, άρνού έδοκα διαταγή ν' ανεβήμε στο βουνό; τόν ρώτησε ο Κατσαντώνης.

— Γιατί έμεινα με βάραινα τó σακιά με τὰ τρόφιμα, απάντησε ο νεαρός κλέφτης, και δεν μπορούσα να πάρω τόν άνήφορο.

Ο Κατσαντώνης κατάλαβε άμέσως τί εσήμαιναν τὰ λόγια του. Τόν άγκάλιασε λοιπόν, του πέταξε τó σακιά και χαϊρώντάς του ένα άσχημο καρυκεύλι, τόν έκανε πρωτοπαλλήκαρό του.

σημάδεψε με ταχύτητα τη φευγαλέα εκείνη σκιά κι' έπυροβόλησε.

Ένας στεναγμός πόνου άντήχησε άμέσως κι' ο γδουπός ένός κορμού που πέφτει στο χόμα, έφτασε στ' αυτιά του.

— Τόσο χειρότερα για σένα, παλληκάριο του σατανά!...

Έτσι μούγκρισε ο μάχημα Λεμιπατί, βλέποντας τó κερανοβόλο αποτέλεσμα του πυροβολισμού του. Και κατεβάζοντας τó όπλο του, έτρεξε προς τó μέρος του άγνώστου, ο οποίος κυλιόταν και σουλουριάζόταν σάν φεϊδι στο χόμα.

Όταν έφτασε κοντά του, τόν έπιασε από τὰ άρθρα και σγουρά μαλλιά του και γύρισε τó πρόσωπό του προς τó μέρος του. Τόν κίτταξε τότε με μιά βουθή περιέργεια, για να ιδη ποιός ήταν ένα τέλος, μιά άμέσως μιά κραυγή άνείπτως φρίκης και σπαραγμού ξεφυγε άπ' τὰ χείλη του.

Στό κατάχλομο εκείνο νεανικό πρόσωπο και στα άτονα —σάν από γυαλί θαμπό— μάτια του άγνώστου, που ψυχορραγούσε σπαρταρίζοντας, είχε αναγνωρίσει τó γιό του!...

— Ρεμύ... Ρεμύ... Παιδί μου... Τί συμφορά ήταν αυτή; Τί ήθελες έδώ πέρα μιά τέτοια ώρα; Τί ήθελες, Ρεμύ, παιδί μου; Έτσι μουγκρίζαες, ξετρελιλαμέντος άπ' την άπερίγραπτη οδύνη που ο μάχημα Λεμιπατί, διαγώνωντας συγχρόνως με μανία τίς γραθές του κι' άφίροντας τίς βρώσες των θολών ματιών του να τρέχουν άφθονα κι' έλεύθερα.

— Πατέρα... Πατέρα... Νά... Πήγαινα στον άνεμόμυλο... Κει πάνω... Για δουλειά τού άρνεματού... Σηρώθηκα λίγο πρωιά για να προφτάσω και σένα... Για... για να σου πώ... μιά... μιά «καλημέρα»... Μην κλαίς, πατέρα... Δεν... δεν πειράζει!...

Ένας σπασμός βίαιος τράνταξε τó σφιχτοκλεισμένο, στό μαράσια του έξαλλου πατέρα του, κορμί του Ρεμύ κι' ή ψυχή του ξεφύγνε άπ' τó μισοανοιγμένο στόμα του μαζί με τούς κόκκινους άφρούς που τó σπεράνωναν....

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΕΝΑΣ ΣΟΦΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ

(Τούρκικες μύθες)

Μιά φορά κι' έναν καιρό, ζούσε ένας έξυπνος Τούρκος, ο Άμπου Μαζομέτ, ο οποίος κατώφθιασε, από φραζά που ήταν, να γίνει γιατρός και μάλιστα μεγάλος και τρανός γιατρός, άρνού έθεράτευσε κάποτε και τόν ίδιο τó Σουλτάνο από μιά βαρεία άρρώστεια.

Από τότε ο Άμπου Μαζομέτ δοξάστηκε κι' έγινε ο έπίσημος γιατρός του παλατιού. Έν τούτοις, όπως βλοι οι τυχεροί άνθρωποι, έτσι κι' αυτός είχε πολλούς έχθρους, που τόν κατηγορούσαν με κάθε τρόπο στο Σουλτάνο.

— Έξετάστε τον, πολυχρομεμένο Σουλτάνε, του έλεγαν, και θά ιδήτε ότι είναι ένας άξεσπος φραζά και τίποτ' άλλο!

Από τὰ πούλά, ο Σουλτάνος κάλεσε μιά μέρα τó γιατρό του, για να έξετασθή από ένα συμβούλιο σοφών.

Ο Άμπου Μαζομέτ παρουσιάστηκε στο παλάτι και χωρίς να χάση καθόλου τήν ψυχραιμία του, είπε στους σοφούς:

— Μπορεί να είσθε βλοι σας σοφοί, αλλά δεν είσθε και γιατροί. Τι θά με ρωτήσετε και τί θά καταλάβετε λοιπόν από τίς απαντήσεις μου; Γι' αυτό μου φαίνεται ότι ο καλύτερος τρόπος για να δήτε τήν αξία μου είναι ο έξης: Δεν υπάρχουν έδώ νοσοκομεία; Έγώ έχω τó βέβα. Νά με αφήσετε, λοιπόν, μόνον κι' έλεύθερον μέσα σ' ένα νοσοκομείο και σάς υπόσχομαι, μέσα σε 24 ώρες να θεράπεύσω όλους τούς άρρώστους που θά βρίσκονται εκεί. Θέλετε καλύτερη δοκιμασία άπ' αυτή;

Οι σοφοί έμειναν σύμφωνοι και ξεκίνησαν να πάνε σ' ένα νοσοκομείο. Όταν έφτασαν εκεί, ο γιατρός παρεκάλεσε τούς σοφούς να μείνουν άπ έξω, γιατί ήθελε τάχα να κρατήσει, για κάμποσον καιρό, μυστική τη θεραπευτική μέθοδό του.

— Μονάχα τó φύλακα του νοσοκομείου θά μου επιτρέψετε να πάρω μαζί μου, είπε, γιατί δεν υπάρχουν κίνδυνος να καταλάβη αυτός τη μέθοδό μου, κι' έξ' άλλου, γιατί μου χρειάζεται ένας βοηθός.

— Κάμε ό,τι θέλεις, του απάντησαν οι σοφοί. Έκείνο που μάζ ενδιαφέρει εμάς είναι να ιδούμε τούς άρρώστους του νοσοκομείου θεράπευμένους μέσα σε 24 ώρες.

Ο Άμπου Μαζομέτ πήρε κατόπιν τó φύλακα και μπαίνοντας στο νοσοκομείο, του είπε:

— Κίτταξε, άπ' ό,τι θά ιδής και θ' άκούσης να μίν πής ούτε μιά λέξη, γιατί είσαι χαμένος.

Ο φύλακας ήσυχώθηκε με όλο να μίν πη τίποτα.

Τότε ο γιατρός του είπε:

— Έχει λάδι έδώ μέσα; Φέρε μου κάμποσους τενεκεδες.

Άμα ο φύλακας έφερε τó λάδι, ο γιατρός τó άδειασε όλο μέσα σ' ένα μεγάλο καζάν και κατόπιν έβαλε φωτιά από κάτω. Σε λίγο τó λάδι άρχισε να βράζει και να καρκιλιώνει στα γειάτα.

Ο Άμπου Μαζομέτ φώναζε τότε έναν από τούς άρρώστους.

— Είσα άρρωστος; του λέει.

— Ναι, γιατρέ μου!

— Χμ... Για να γίνης καλά, πρέπει να μής μέσα σ' αυτό τó καζάν.

— Μέσα σ' αυτό τó καζάν που βράζει; ρώτησε κατατρομαγμένος ο άρρωστος. Ξέρεις, γιατρέ μου... Έγώ ήμουνα άρρωστος έδώ κι' ένα μήνα. Τώρα τελευταίως όμως πάω πολύ καλά.

— Τότε λοιπόν, τί κάθεσαι έδώ;

— Σάς είπα, γιατρέ, έμ' έτοιμος να φύγω.

— Άντε, φύγε... Κίτταξε όμως μη μάθουμε πως είσαι άρρωστος, γιατί θά σε ξαναφέρουμε δεμεινον έδώ πέρα και θά σε ρίξουμε στο καζάν.

Ο δύστυχος άνθρωπος έφυγε τρέχοντας και χαρούμενος που γλίτωσε από τó λουτρό του ξεματιστού λαβού.

Στην έξωπορτα τόν σταμάτησαν οι σοφοί και τόν ρώτησαν που πάει.

— Στο σπίτι μου, άφεντιάδες, απάντησε εκείνος. Ο Άμπου Μαζομέτ μ' έκανε καλά, μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα.

Τά ίδια έγιναν και μ' όλους τούς άλλους άρρώστους. Όλοι τους τρομαγμένοι μπροστά στο καυτό λάδι, έδηλωσαν ότι ήταν έντελώς ήγεις και τó κόψανε λάσπη άπ' τó νοσοκομείο. Έτσι, μέσα σε λίγες ώρες δεν υπήρχε ούτ' ένας άρρωστος στο νοσοκομείο.

Υστεροί άπ' αυτό, οι σοφοί άμολόγησαν... τή μεγάλη έπιστημονική αξία του γιατρού Άμπου Μαζομέτ, του οποίου ή φήμη, παρέμεινε από τότε άκλόνητη σ' μια τήν άπέραντη Όθωμανική αυτοκρατορία.

